

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Rzepkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Puławach

sprawy z powództw M. S. i R. S.

przeciwko Przedsiębiorstwa Usług (...) Sp. z o. o. z siedzibą w P.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, niedziele i święta

I. zasądza od Przedsiębiorstwa Usług (...) spółka z o. o. z siedzibą w P. na rzecz R. S. kwoty:

- 315 zł (trzysta piętnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 200 zł (dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 325 zł (trzysta dwadzieścia pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 175 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 238,64 zł (dwieście trzydzieści osiem złotych 64/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 50 zł (pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 157,50 zł (sto pięćdziesiąt siedem złotych 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 47,73 zł (czterdzieści siedem złotych 73/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 954,55 zł (dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote 55/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 262,50 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 365,22 zł (trzysta sześćdziesiąt pięć złotych 22/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 607,89 zł (sześćset siedem złotych 89/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 262,50 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 262,50 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 300 zł (trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 367,50 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 228,26 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych 26/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 1000 zł (jeden tysiąc złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 100 zł (sto złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 136,96 zł (sto trzydzieści sześć złotych 96/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2.182,89 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt dwa złote 89/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 262,50 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Przedsiębiorstwa Usług (...) spółka z o. o. z siedzibą w P. na rzecz M. S. kwoty:

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 200 zł (dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 238,64 zł (dwieście trzydzieści osiem złotych 64/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 100 zł (sto złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 200 zł (dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 300 zł (trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 50 zł (pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 286,36 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych 36/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 210 zł (dwieście dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 300 zł (trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 105 zł (sto pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 47,73 zł (czterdzieści siedem złotych 73/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 47,73 zł (czterdzieści siedem złotych 73/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 315 zł (trzysta piętnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 45,65 zł (czterdzieści pięć złotych 65/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 525 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

-773,68 zł (siedemset siedemdziesiąt trzy złote 68/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 429,55 zł (czteryście dwadzieścia dziewięć złotych 55/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

-735 zł (siedemset trzydzieści pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 400 zł (czteryście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 157,50 zł (sto pięćdziesiąt siedem złotych 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 472,50 zł (czteryście siedemdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 502,17 zł (pięćset dwa złote 17/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 900 zł (dziewięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

-300 zł (trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

-182,61 zł (sto osiemdziesiąt dwa złote 61/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 607,89 zł (sześćset siedem złotych 89/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 262,50 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa złote 50/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami od opóźnienia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. oddała powództwa R. S. i M. S. w pozostałym zakresie;

IV. wyrokowi w pkt I do kwoty 4200 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności, a wyrokowi w pkt II do kwoty 4200 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

V. koszty procesu znosi wzajemnie między stronami;

VI. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Puławach) od powodów: M. S. kwotę 2.467,53 zł (dwa tysiące czteryście sześćdziesiąt siedem złotych 53/100), R. S. kwotę 2.548,18 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści osiem złotych 18/100) i od pozwanego Przedsiębiorstwa Usług (...) spółka z o. o. z siedzibą w P. kwotę 2.516,68 zł (dwa tysiące pięćset szesnaście złotych 68/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 maja 2014r. w sprawie IVP 92/14 powód R. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej Przedsiębiorstwa Usług (...) spółka z o. o. w P. kwoty 41.175,13 zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną przez niego pracę w godzinach nadliczbowych oraz za stan czuwania w gotowości do pracy za które powodowi nie udzielono czasu wolnego od pracy z ustawowymi odsetkami od kwot

miesięcznych dochodzonego roszczenia, które winny być jemu wypłacone w każdym miesiącu w okresie objętym sporem tj. od maja 2011r. do grudnia 2013r.

W pozwie z dnia 9 maja 2014r. w sprawie IVP 93/14 powód M. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej Przedsiębiorstwa Usług (...) spółka z o. o. w P. kwoty 42.176,70 zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną przez niego pracę w godzinach nadliczbowych oraz za stan czuwania w gotowości do pracy za które powodowi nie udzielono czasu wolnego od pracy z ustawowymi odsetkami od kwot dochodzonego roszczenia, które winny być jemu wypłacone w każdym miesiącu w okresie objętym sporem tj. od maja 2011r. do grudnia 2013r. Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2014r. w sprawie IVP 93/14, sąd postanowił połączyć sprawę IVP 93/14 ze sprawą IV P 92/14 do łącznego rozpoznania i wyrokowania.

Pozwane Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w P. powództwa powodów R. S. i M. S. nie uznawało i wносиło o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwane Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w P., na mocy Porozumienia zawartego z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową w P., jest administratorem sieci (...) w zakresie obsługi administracyjnej i technicznej (zeznania świadka K. C. k.186v, k.132).

Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w P. w dniu 28 maja 2010r. zawarło umowę o świadczenie usług informatycznych z firmą (...) w zakresie obsługi technicznej zarządzalnej infrastruktury sieciowej w sieci teleinformatycznej (...) (k.620-623). Konkretnie firma (...).B. zajmowała się w ramach tej umowy zarządzaniem całym sprzętem informatycznej sieci P., a polegało to na konfigurowaniu całego sprzętu, czyli sprzętu głównego stacji czołowej serwerowni oraz całego sprzętu peryferyjnego, utrzymywaniem stron www, kont mailowych na serwerach, zabezpieczeniem strony od ataków hakerskich z zewnątrz i nie było określonych godzin pracy M. B., ale sieć musiała być sprawna cały czas (zeznania świadka W. M. k.406v-407v, 724v-725).

Powód R. S. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w P. od 15 czerwca 2005r. jako konserwator i administrator sieci informatycznej, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio z wynagrodzeniem w wysokości 4200 zł plus premia uznaniowa (akta osobowe R. S., bezsporne).

R. S. w okresie objętym pozwem prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) i w poszczególnych latach osiągał przychody z tej działalności w wysokościach wynikających z książki przychodów i rozchodów (k.610-615). W okresie objętym sporem R. S. zawarł umowę z firmą (...) w zakresie obsługi technicznej zarządzalnej infrastruktury sieciowej w sieci teleinformatycznej (...) i wykonywał on faktycznie pracę na rzecz tej firmy, otrzymywał miesięczne wynagrodzenie, a czynił to za zgodą członków zarządu pozwanej spółki (umowa k.737-738, zeznania świadka W. M. k.406v-407v, 724v-725).

Także w okresie objętym sporem powód, jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) zawarł umowę z Muzeum(...)m i z Agencją (...) na wykonanie usługi reklamowej (k.732-736, 755-757, 739, 78).

M. B., w okresie objętym sporem, wskazywał niejednokrotnie R. S. jako osobę mającą, pod jego nieobecność, wykonać zadania związane z realizacją umowy zawartej z pozwaną spółką tj. zarządzaniem sprzętem informatycznej sieci P. (zeznania świadka W. M.).

Powód M. S. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w P. od 13 kwietnia 2006r. jako konserwator - administrator sieci informatycznej, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio z wynagrodzeniem w wysokości 4200 zł plus premia uznaniowa (akta osobowe M. S., bezsporne).

W pozwanej spółce, w okresie objętym sporem, na stanowiskach konserwator - administrator sieci informatycznej pracowali w pełnych wymiarach czasu pracy tylko powodowie R. S. i M. S. (bezsporne).

W momencie rozpoczynania pracy przez każdego z powodów, pracodawca ustnie wskazał, iż mają oni pracować w dni powszednie codziennie po 6 godzin dziennie, na 2 zmiany tj. od godz. 9.00 do 15.00 i od godz. 15.00 do 21.00, a weekendy na przemian każdy z nich ma pracować po 12 godzin dziennie tj. jeden w sobotę, a drugi w niedzielę (zeznania świadka W. M.).

Powodowie otrzymali od pozwanej spółki narzędzia pracy min. laptop (każdy z nich), tester, telefon służbowy o numerze (...) dostępnym dla abonentów sieci, na który to telefon od 2012r. samochód służbowy O. (...), przy czym samochód i telefon służbowy przekazywali sobie pomiędzy sobą powodowie (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc- k.1120, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc -k.1120, zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc- k.1120v). Samochód służbowy i telefon służbowy przekazywali sobie powodowie w dni powszednie o godz. 15.00 (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. O. k.187-187v, 761-762v, W. M.).

R. S. i M. S., w okresie objętym sporem, wykonywali pracę konserwatora i administratora sieci informatycznej w dni powszednie tj. od poniedziałku do piątku w godzinach od 9.00 do 21.00, na dwie zmiany i w tych godzinach każdy z nich, będący na zmianie, dysponował telefonem komórkowym służbowym o numerze dostępnym dla abonentów sieci, na który to telefon zgłaszane były problemy od abonentów, które to problemy były usuwane przez powodów (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: D. U. k.405v-406, W. M.). W dni powszednie, jeden z powodów pracował w godzinach od 9.00 do 15.00 a drugi z powodów od godz. 15.00 do 21.00 (zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: M. O., D. U., W. M.). Praca konserwatora - administratora sieci informatycznej wykonywana była także w soboty i niedziele oraz święta, każdego dnia od 9.00 do 21.00 i powodowie umówili się między sobą, że każdy z powodów wykonywał będzie pracę przez cały weekend naprzemiennie w co drugi weekend tj. w sobotę i niedzielę od 9.00 do 21 .00 (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

W dni powszednie, w godzinach pracy biura pozwanej spółki, czyli od godz. 8.00 do 16.00, zgłoszenia awarii dokonywane były przeważnie na telefon służbowy znajdujący się w biurze, a następnie pracownicy biura, zwykle D. U. lub M. O. informowali powoda, będącego na zmianie, o awarii, nanosili też wpisy w systemie (...); natomiast w weekendy i święta zgłoszenia awarii dokonywane były wyłącznie na telefon służbowy będący w posiadaniu któregoś z powodów (zeznania świadków: D. U., W. M.).

Każdego dnia, po włączeniu telefonu służbowego o godz. 9.00, powód, który dysponował tym telefonem, włączał komputer służbowy, uruchamiał bazę, sprawdzał czy klient zgłaszający usterkę jest aktywny (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc). W dni powszednie, w czasie gdy powód będący na zmianie i dysponujący telefonem służbowym oczekiwał na zgłoszenia telefoniczne, to przebywał zwykle w domu lub w siedzibie spółki (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Miejscem wykonywania przez powodów pracy był teren miasta P. (zeznania powoda R. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania powoda M. S. słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powodowie swoją pracę sporadycznie wykonywali w siedzibie spółki, zwykle wykonywali ją w domu, oczekując na ewentualne zgłoszenia problemów od abonentów, a w szczególności do obowiązków powodów na ich zmianie (dyżurze) należało: odbieranie telefonów od abonentów, rozmowa telefoniczna z abonentem, wpis do programu (...), dojazd na miejsce awarii, interweniowanie techniczne w celu naprawienia zgłoszonych przez abonentów usterek

czy awarii. Powodowie wpisywali do prowadzonego w spółce programu (...) systemu zarządzania użytkownikami, ewidencje wszystkich zgłoszeń tj. wpisywany tam był fakt zgłoszenia usterki lub awarii i fakt usunięcia tej awarii a konkretnie dokonywany był wpis przez powodów lub pracowników biura o przyjęciu zgłoszenia (zeznania świadków W. M.).

Pozwana spółka prowadziła listy obecności i roczne ewidencje czasu pracy (k.438-483, 624-660).

Pozwana spółka posiada Regulamin Pracy (k.425-433) i Regulamin Wynagradzania (k.434-437).

Powodowie nie odbierali dni wolnych za pracę w niedziele i święta (bezsporne).

W piśmie z dnia 13 grudnia 2013r. powód R. S. oświadczył, że rozwiązuje z pozwaną spółką umowę o pracę bez wypowiedzenia w oparciu o przepis art. 55§1¹ kp, a jako przyczynę wskazał: powtarzające się nierzetelne ewidencjonowanie czasu pracy, powtarzające się niewypłacanie części wynagrodzenia za pracę w oznaczonym czasie i terminie , co przejawia się w braku wypłaty wynagrodzenia i dodatku za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych, niezapewnienie przez pracodawcę bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przez brak wyposażenia w przepisane prawem środki ochrony indywidualnej, odzież roboczą oraz należne środki czystości a Prezes Zarządu Pozwanej spółki w piśmie z dnia 27 stycznia 2014r. stwierdził, że zarzuty są bezzasadne i bezpodstawne (k.116-120, akta osobowe R. S.).

W piśmie z dnia 13 grudnia 2013r. powód M. S. oświadczył, że rozwiązuje z pozwaną spółką umowę o pracę bez wypowiedzenia w oparciu o przepis art. 55§1¹ kp, a jako przyczynę wskazał: powtarzające się nierzetelne ewidencjonowanie czasu pracy, powtarzające się niewypłacanie części wynagrodzenia za pracę w oznaczonym czasie i terminie , co przejawia się w braku wypłaty wynagrodzenia i dodatku za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych, niezapewnienie przez pracodawcę bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przez brak wyposażenia w przepisane prawem środki ochrony indywidualnej, odzież roboczą oraz należne środki czystości a Prezes Zarządu Pozwanej spółki w piśmie z dnia 27 stycznia 2014r. stwierdził, że zarzuty są bezzasadne i bezpodstawne (akta osobowe M. S.).

Po 13 grudnia 2013r. do 31 grudnia 2013r. obowiązki powodów wykonywał samodzielnie M. O., codziennie od godz. 9.00 do 21.00 (zeznania świadka M. O.).

W dniu 31 grudnia 2013r. pozwane Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o. w P. zawarło umowę o świadczenie obsługi technicznej z P. N., prowadzącym działalność pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w P. a przedmiotem tej umowy jest wykonywanie przez firmę P.N. obsługi technicznej dostępowej infrastruktury sieciowej sieci teleinformatycznej P., której właścicielem jest (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (ksero umowy- k.484-487v, zeznania świadków: P. N. k.602v-603v, T. R. k.603v-604, zeznania Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc). Od 1 stycznia 2014r. firma P.N. wykonuje w praktyce zadania polegające na: przyjmowaniu codziennie w godz. od 9.00 do 21.00 zgłoszeń usterek od abonentów sieci P., reagowaniu na te zgłoszenia w ciągu 3 godzin oraz usuwaniu usterek na podstawie zgłoszenia w ciągu 24 godzin, sprawdzaniu działalności sieci i braniu udziału w modernizacji sieci (zeznania świadków: P. N. i T. R.). Prace w firmie P.N. wykonuje pracownik T. R. zatrudniony w zadaniowym systemie czasu pracy i P.N. jako właściciel (zeznania świadków: P. N. i T. R.).

W dniach 16,22,23,27 i 31 stycznia 2014r. w pozwanej spółce przeprowadzona była kontrola przez inspektora Państwowej Inspekcji Pracy (protokół z kontroli k.419-433). W dniu 31 stycznia 2014r. Państwowa Inspekcja Pracy sporządziła wystąpienie do pozwanej spółki polecając min. dokonanie analizy czasu pracy M. S. i R. S. w celu ustalenia czy we wskazanym okresie wystąpiła praca w godzinach nadliczbowych i w jakim wymiarze (k.424). W zawiadomieniu z dnia 27 lutego 2014r., Zarząd pozwanej spółki poinformował PIP o wypełnieniu wniosków z wystąpienia i podał, że min. dokonano analizy czasu pracy R. S. i M. S. za lata 2011-2013 w celu ustalenia czy we wskazanym okresie wystąpiła praca w godzinach nadliczbowych i potencjalny jej wymiar i stwierdzono, że R. S. i M. S. nie mogli pracować w godzinach nadliczbowych (k.134-137).

Po rozwiązaniu stosunków pracy, w marcu 2014r., powodowie zwrócili się do pozwanej spółki o wypłacenie wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe, odbyło się spotkanie, lecz do porozumienia pomiędzy stronami nie doszło (k.110, 111-114, akta osobowe powodów).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W myśl art. 29 § 3kp pracodawca informuje pracownika na piśmie, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia zawarcia umowy o pracę o obowiązującej pracownika dobowej i tygodniowej normie czasu pracy, częstotliwości wypłat wynagrodzenia za pracę, wymiarze przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego, obowiązującej pracownika długości okresu wypowiedzenia umowy o pracę, układzie zbiorowym pracy, którym pracownik jest objęty a jeżeli pracodawca nie ma obowiązku ustalenia regulaminu pracy - dodatkowo o porze nocnej, miejscu, terminie i czasie wypłaty wynagrodzenia oraz przyjętym sposobie potwierdzania przez pracowników przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy. Jak wynika z analizy akt osobowych powodów, pozwany pracodawca w żadnym momencie w okresie zatrudnienia powodów nie dopełnił wskazanego wyżej obowiązku, w szczególności nie podał powodom na piśmie informacji o ich dobowej i tygodniowej normie czasu pracy, na co zresztą zwrócił pozwanemu pracodawcy uwagę Inspektor Państwowej Inspekcji Pracy w wystąpieniu. Pozwany pracodawca nie podał w ani w regulaminie pracy ani w obwieszczeniu do wiadomości pracowników, w tym i powodów, jaki ustalił dla nich system i rozkład czasu pracy oraz jakie przyjął okresy rozliczeniowe czasu pracy, co powinien uczynić zgodnie z art. 150 § 1 kp.

Natomiast z treści umów o pracę zawartych pomiędzy pozwaną spółką a każdym z powodów wynika, że obaj powodowie pracowali w pozwanej spółce w pełnym wymiarze czasu pracy, a więc i zgodnie z art. 129 §1 kp, ich czas pracy nie mógł przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Prezes Zarządu pozwanej spółki, jak też i wiceprezes pozwanej spółki (...) zgodnie zeznali, że ustalone było z każdym z powodów ustnie, iż mają oni pracować w dni powszednie po 6 godzin dziennie, na 2 zmiany tj. od godz. 9.00 do 15.00 i od godz. 15.00 do 21.00, a weekendy na przemian każdy z nich ma pracować po 12 godzin dziennie tj. jeden w sobotę a drugi w niedzielę. Jak zeznał Prezes Zarządu A. U. słuchany w charakterze strony, powodowie faktycznie tak pracowali, z tym że umówili się – co jest bezspornym, iż jeden z nich pracuje przez cały weekend, a drugi przez cały następny weekend. Prezes A. U. zeznał też, że czas pracy każdego z powodów wynikający z wymiaru ich czasu pracy – 40 godzin tygodniowo, był traktowany i rozliczany w ten sposób, że był realizowany przez pięć dni tygodnia w wymiarze 30 godzin, a w weekend w wymiarze 10 godzin, zaś pozostałe godziny pracy w danym dniu weekendu, traktowane były jako godziny dyżuru. Prezes A. U. zeznał że powodowie, aż do ostatniego okresu ich pracy w spółce nie wnosili żadnych zastrzeżeń co do ich czasu pracy i nie zgłaszali nikomu, że pracują faktycznie w innych godzinach niż te ustalone.

Powodowie zaś domagając się zapłaty wynagrodzenia za przepracowane przez każdego z nich godziny nadliczbowe i za stan czuwania w gotowości do pracy, za które nie udzielono im czasu wolnego od pracy, twierdzili zgodnie w toku procesu, że w dni powszednie pracowali oni na przemian na dwie zmiany – jeden w godzinach od 9.00 do 17.00, a drugi od godz. 13.00 do 21.00., a więc po 8 godzin dziennie oraz każdy z nich w co drugi weekend, każdego dnia po 12 godzin dziennie.

Z zebranego w sprawie materiału dowodnego wynika jednak, że godziny pracy powodów w dni powszednie były inne niż oni twierdzili. Poza sporem jest, że faktycznie praca powodów jako konserwatorów- administratorów sieci informatycznej odbywała się każdego dnia, także w soboty, niedziele i święta w godz. pomiędzy 9.00 a 21.00, bo w tych godzinach, każdego dnia, każdy z abonentów sieci P. mógł zatelefonować na numer telefonu służbowego podanego do wiadomości abonentów, a który to telefon znajdował się u jednego z powodów, który danego dnia, w danych godzinach był na zmianie (pełnił dyżur), a obowiązkiem każdego z powodów, który w danym momencie dysponował tym telefonem, było jego odebranie, rozmowa z abonentem, a następnie podjęcie próby usunięcia problemu i usunięcie problemu. Powodowi zgodnie zeznali, a ich zeznania potwierdza strona pozwana, że obowiązkiem tego z powodów,

który danego dnia od godz. 9.00 miał swoją zmianę, było włączenie o godzinie 9.00 telefonu służbowego, udanie się po samochód służbowy o godz. 9.00, a następnie oczekiwanie na telefon od abonentów, zwykle w domu albo wykonywanie zaplanowanej wcześniej pracy na terenie P.. Okoliczności te są bezsporne.

Poza sporem też jest, że na piśmie pozwany pracodawca nie określił nigdy szczegółowo warunków wykonywania przez powodów pracy, a w szczególności nie podał jaki system i rozkład czasu pracy obowiązuje powodów. Poza sporem też jest, że przez te lata pracy powodów w spółce nikt z członków zarządu nie kontrolował w jaki sposób każdy z powodów faktycznie wykonuje swoją pracę. Prezes Zarządu pozwanej spółki A.U., jak też i wiceprezes W. M. zgodnie zeznali, że ustne uzgodnienia czasu pracy z każdym z powodów było takie, że mają oni pracować w dni powszednie po 6 godzin dziennie, a weekendy na przemian każdy z nich ma pełnić dyżur po 12 godzin dziennie. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a konkretnie ze zgodnych zeznań Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc oraz z zeznań świadków: M. O., D. U., W. M. wynika, iż faktycznie powodowie pracowali w dni powszednie- jeden z powodów pracował w godzinach od 9.00 do 15.00, a drugi z powodów od godz. 15.00 do 21.00, zaś w soboty i niedziele, święta , każdego dnia od 9.00 do 21 .00 i każdy z powodów wykonywał tę pracę naprzemiennie w co drugi weekend tj. w sobotę i niedzielę. Także fakt, że w dni powszednie o godz. 15.00, powodowie przekazywali sobie nawzajem – co potwierdzili powodowie i świadek U. S. (k.188-188v), telefon służbowy i samochód służbowy- pod blokiem R. S., zdaniem sądu, świadczy o tym, że godz. 15.00 była godziną zmiany osoby wykonującej pracę na danej zmianie, bo telefon i samochód służbowy były narzędziami pracy każdego z tych pracowników, niezbędnymi do wykonywania przez nich pracy. Twierdzenia powodów, iż ich zmiany w dni powszednie pokrywały się, bo zmiana pierwszego trwała do godz. 17.00, a drugiego od godz. 13.00, są niewiarygodne i nielogiczne. Powodowie nie wykazali w żaden przekonujący sposób, że równocześnie, na polecenie pracodawcy, pracowali oni każdego dnia w dni powszednie w godz. pierwsza zmiana- od 9.00 do 17.00, a druga zmiana - od 13.00 do 21.00. Zeznania powodów w tym zakresie co prawda potwierdzają bliscy powodów tj. przesłuchani w charakterze świadków: D. P. (k.187v-188), T. S. (k.188) i U. S., ale zdaniem sądu, w sytuacji, gdy bezspornym jest, że powodowie swoją pracę, oczekując na zgłoszenie awarii, wykonywali w domu, przy komputerze, to świadkowie ci mogli widzieć swoich bliskich przy komputerze również i w godzinach jakie podawali, ale nie oznacza to, że powodowie wykonywali właśnie pracę wynikającą z ich zakresu obowiązków na rzecz pozwanej spółki. Poza sporem jest, że powód R. S. w czasie gdy był pracownikiem pozwanej spółki, to także wykonywał pracę na rzecz innych podmiotów, w szczególności na rzecz firmy (...).B., tj. firmy zajmującej się zarządzaniem sprzętem informatycznym sieci P., co jest ściśle powiązane z przedmiotem działalności pozwanej spółki i (...).S. niejednokrotnie, pod jego nieobecność M. B., wykonywał, w czasie godzin pracy, zadania związane z realizacją umowy zawartej z pozwaną spółką, co widział Prezes zarządu pozwanej spółki, jak i wiceprezes W. M., którzy jednak to akceptowali, bo było to zgodne z interesem spółki. Zatem R. S. , mając też inne zobowiązania niż te związane ze stosunkiem pracy, istotnie w domu, przy komputerze, mógł wykonywać te czynności, a bliscy mieli przekonanie, że wykonuje on pracę na rzecz pozwanej spółki. Powodowie też podali iż dowodem na to, że pracowali oni w dni powszednie w tych samych godzinach tj. od 13.00 do 17.00 był fakt, że organizowane były zebrania z zarządem o godz. 13.00; jednakże z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka W. M. wynika, że te zebrania były organizowane sporadycznie, a więc nawet jeżeli tak było, to nie można mówić o stałości równoczesnej pracy obu powodów w godzinach od godz. 13.00. do 17.00.

Zeznania świadków M. O., D. U. i W. M. zgodnie ze sobą opisują stan faktyczny, zasługują więc na obdarzenie ich wiarą w całości i na podstawie tych zeznań można uznać, że pozwany pracodawca nie polecał powodom, aby ci pracowali w dni powszednie na pierwszej zmianie –do godz. 17.00, a na drugiej zmianie od godz. 17.00 – tylko zgodnie z ustaleniami ustnymi z Zarządem, na podstawie których pracowali od wielu lat, każdy z powodów miał pracować i tak faktycznie pracował w dni powszednie po 6 godzin tj. na pierwszej zmianie od godz. 9.00 do 15.00 i na drugiej zmianie od godz. 15.00 do godz. 21.00. Zatem sąd dając wiarę w całości zeznaniom tych świadków, dał także wiarę w tym zakresie zeznaniom Prezesa zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc. W tym zakresie więc sąd nie dał wiary zeznaniom powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc, bo są to tylko gołosłowne twierdzenia powodów, nie poparte żadnymi przekonującymi dowodami. Zeznań świadków: D. P., T. S. i U. S. co do faktu, że powodowie pracowali na rzecz pozwanej spółki w dni powszednie w godz. od 9.00 do 17.00 i od 13.00 do 21.00 sąd nie obdarzył wiarą, bo tak

jak to wyżej podniesiono, bliscy powodów, nie mogli mieć wiedzy co faktycznie każdy z powodów wykonuje siedząc przy komputerze w domu.

Tak więc, zdaniem sądu, uznać należy, że w dni powszednie, w każdym miesiącu, w okresie objętym sporem, każdy z powodów pracował po 6 godzin dziennie tj. jeden od godz. 9.00 do 15.00, a drugi od godz. 15.00 do 21.00, zaś w weekendy, to każdy z powodów naprzemiennie wykonywał pracę lub pełnił dyżur w godz. od 9.00 do 21.00 w sobotę i niedzielę.

Zgodnie z art. 128 § 1kp czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy.

Bezspornym w sprawie jest, że powodowie swoją pracę sporadycznie i to tylko w dni powszednie, wykonywali w siedzibie spółki, nie mieli oni swojego stałego miejsca pracy w biurze spółki, tylko pracę zwykle wykonywali w domu, oczekując na ewentualne zgłoszenia problemów dokonywane przez abonentów sieci w godzinach pracy biura pozwanej spółki tj. od 8.00 do 16.00 na telefon służbowy znajdujący się w biurze, a następnie pracownicy biura informowali powoda, będącego na zmianie, o awarii, a po godzinach pracy biura, zgłoszenia dokonywane były na telefon służbowy, którym dysponował powód będący na danej zmianie. Do obowiązków więc powodów na ich zmianie należało, poza odbieraniem telefonów od abonentów i przyjmowaniem zgłoszeń z biura, rozmowa telefoniczna z abonentem, wpis do programu (...), dojazd na miejsce awarii, interweniowanie techniczne w celu naprawienia zgłoszonych przez abonentów usterek czy awarii. Także bezspornym jest, że każdego dnia, po włączeniu telefonu służbowego o godz. 9.00, powód, który dysponował tym telefonem (bo był na zmianie), włączał komputer służbowy, uruchamiał bazę, sprawdzał czy klient zgłaszający usterkę jest aktywny wpisy w systemie (...).

Zatem do obowiązków pracowniczych każdego z powodów, czy to na zmianie w dni powszednie, czy to w czasie pracy w weekend, należało odbieranie w godz. od 9.00 do 21.00 telefonu służbowego na który zgłaszane były awarie przez abonentów, zapoznawanie się z zapisanymi przez pracowników biura w systemie (...), czyli systemie zarządzania użytkownikami, zawierającym ewidencję wszystkich zgłoszeń, faktami zgłoszenia usterki lub awarii, następnie podjęcie usunięcia tej awarii albo poprzez rozmowę telefoniczną ze zgłaszającym usterkę abonentem albo poprzez udanie się samochodem służbowym na miejsce, a następnie powrót i wpisanie w systemie (...) faktu usunięcia tej awarii. Potem znowu, w zależności od sytuacji danego dnia, powód będący na zmianie, oczekiwał w domu czy innym dowolnym miejscu, na zgłoszenie telefoniczne od abonenta i znowu dalsze czynności były podobne.

Reasumując więc, w dni powszednie, w czasie gdy powód będący na zmianie i dysponujący telefonem służbowym oczekiwał na zgłoszenia telefoniczne awarii, to przebywał zwykle w domu lub w siedzibie spółki (w godzinach pracy biura), a po odebraniu zgłoszenia o awarii czy problemie, przystępował do rozwiązania tego problemu albo poprzez rozmowę telefoniczną, czasem odbywaną kilkakrotnie z danym abonentem albo wyjeżdżał na miejsce i tam usuwał awarię. Zatem pracy powodów danego dnia nie można była w zasadzie zaplanować, była ona dynamiczna i zakres obowiązków, ilość zadań nie była taka sama każdego dnia. Charakter więc pracy powodów wykonywanej przez nich w okresie zatrudnienia różnił się od charakteru typowego stosunku pracy, bo pracodawca zezwalając powodom na nieprzebywanie przez nich w stałych godzinach pracy w siedzibie spółki, tylko zgadzając się, aby powodowie w czasie ich pracy na zmianie przebywali w domu i dysponując służbowym laptopem i samochodem służbowym, wykonywali swoją pracę, spowodował że jego nadzór nad wykonywaniem przez powodów pracy był ograniczony. Przez wiele lat pracy, bo przecież powodowie pracowali od roku 2005 i 2006, praca ich w taki sposób się odbywała i żadna ze stron nie zgłaszała problemów. Nadto, od początku pracy każdego z powodów było oczywistym, że praca konserwatora-administradora sieci informatycznej musi być wykonywana każdego dnia, a więc też i w weekendy oraz święta i podejmując się wykonywania tej pracy, powodowie się na to godzili.

Zauważyć należy, że zgodnie z art. 151⁵§ 1 kp, pracodawca może zobowiązać pracownika do pozostawiania poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy wynikającej z umowy o pracę w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę (dyżur). W myśl § 3 tegoż przepisu, czasu dyżuru nie wlicza się do czasu pracy, jeżeli podczas dyżuru pracownik nie wykonywał pracy. Pełnienie dyżuru nie jest bowiem

równoznaczne ze świadczeniem pracy. Jest to okres "pogotowia" - wyczekiwania na powstanie potrzeby świadczenia pracy. Pozostawanie pracownika w gotowości do wykonywania pracy po wezwaniu go przez pracodawcę za pomocą środków porozumiewania się na odległość ("pod telefonem"), jeżeli pracownik ma obowiązek stawić się do pracy w wyznaczonym czasie, jest dyżurem w rozumieniu art. 151⁵ § 1 kp. W czasie dyżuru pracownik nie świadczy pracy a oczekuje na świadczenie pracy. Dyżur w rozumieniu art. 151⁵ § 1 kp nie wynika z odrębnego tytułu prawnego, lecz jest jednym z obowiązków pracowniczych, stanowi bowiem dodatkowe zadanie robocze po normalnych godzinach pracy, bez względu na to, czy zadanie to mieściło się w ramach uzgodnionego rodzaju pracy, czy też wykraczało poza ten rodzaj, przy czym w czasie dyżuru pracownik pozostaje tylko w stanie pogotowia i nie wykonuje równocześnie żadnych dodatkowych czynności. Dyżur powinien być zaplanowany przez pracodawcę. Pracownik powinien zostać uprzedzony, że w oznaczonym dniu tygodnia jest obowiązany pozostawać do dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym wyznaczonym miejscu w oczekiwaniu na polecenie świadczenia pracy. Pracodawca ma prawo wyznaczyć pracownikowi obowiązek pełnienia dyżuru w jakikolwiek dzień tygodnia, nie wyłączając niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy.

Dyżury mogą być pełnione w zakładzie pracy lub w domu. W pojęciu domu mieści się miejsce, w którym pracownik zamieszkuje z zamiarem stałego pobytu. Czasu dyżuru nie wlicza się do czasu pracy, jeżeli podczas dyżuru pracownik nie wykonywał pracy.

Zdaniem sądu, choć tego wprost w żaden formalny sposób pozwany pracodawca tego nie ujął, to właśnie interes pracodawcy i rodzaj, przedmiot prowadzonej przez niego działalności - konieczność zapewnienia obsługi systemu teleinformatycznego sieci P. w godz. od. 9.00. do 21.00 każdego dnia, uzasadniał zobowiązanie każdego z powodów do wykonywania przez nich pracy nie tylko w dni powszednie, ale też i w weekendy, a także uzasadniał zobowiązanie powodów do pełnienia przez nich dyżurów. Powodowie bowiem zgodnie przyznają, że w czasie gdy wykonywali oni pracę na rzecz pracodawcy, to w trakcie swoich zmian, oczekiwali oni na zgłoszenie o usterce, a potem podejmowali działania związane konkretnie z pracą konserwatora – administratora sieci teleinformatycznej. Powód R. S. wprost wpisał w swojej ewidencji stanowiącej załącznik do pozwu(k.5-28) w rubryce „co robiłem” wpisał min. „praca pod telefonem” i „rozm z abonentem”, a zeznając w charakterze strony podał, że wpis „praca pod telefonem” oznacza oczekiwanie w domu na telefon, a „rozm. z abonentem” oznacza, iż faktycznie rozmawiał z abonentem. Jak już wyżej podniesiono, poza sporem jest, że jednym z obowiązków powodów była właśnie rozmowa z abonentem, bo w taki sposób możliwe było usunięcie usterki czy problemu i jest to oczywiście czas pracy; natomiast jak już wyżej podniesiono, oczekiwanie w domu na telefon od abonenta nie powinno być uznane za czas pracy, bo jest to tylko wyczekiwanie przez pracownika na powstanie potrzeby świadczenia pracy, co jest charakterystyczne dla istoty dyżuru. Wprawdzie jak już wyżej podniesiono, pozwany pracodawca uznawał, że oczekiwanie na telefon w dni powszednie (także w domu) w ramach 6 godzin dziennie i w weekendy w ramach 10 godzin jednego dnia (w domu) zalicza się do czasu pracy powodów w ramach 40- godzinnego tygodnia, ale to była tylko wola pracodawcy i na pewno tego działania pracodawcy nie można uznać za niezgodnego z interesem powodów, a wręcz przeciwnie.

Zgodnie z art. 149 kp, pracodawca jest obowiązany prowadzić ewidencję czasu pracy, do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą. Pracodawca więc jest obowiązany do bieżącego, rzetelnego prowadzenia ewidencji czasu pracy i to w sposób umożliwiający, w razie potrzeby (zakwestionowania przez pracownika), jej weryfikację. Najczęściej, zasadniczym dokumentem służącym do weryfikacji ewidencji czasu pracy pracownika są sporządzane przez pracodawcę i podpisywane przez pracownika listy obecności potwierdzające jego przybycie do pracy.

Jak wyżej podniesiono, pozwana spółka, oprócz list obecności, podpisywanych zresztą nie zawsze na bieżąco przez powodów, bo nie wymagano bezwzględnie aby powodowie codziennie stawiali się do biura spółki, nie ewidencjonowała nigdzie faktycznych godzin pracy każdego z powodów. Lista obecności zwyczajowo zawiera tylko podpis pracownika wykonującego danego dnia pracę i zwykle nie ma tam wpisanych godzin pracy i takie właśnie listy obecności zostały złożone do akt sprawy przez stronę pozwaną. Zdaniem sądu, w sytuacji, gdy jak wyżej ustalono, Zarząd ustnie uzgodnił z powodami, iż pracują oni w dni powszednie- jeden od godz. 9.00 do godz. 15.00, a drugi od

godz. 15.00 do godz. 21.00 oraz w jeden dzień weekendu od godz. 9.00 do 21.00, to w sytuacji, gdy powodowie nie zgłaszali żadnych problemów, zaś zarówno Zarząd spółki, jak i pracownicy biura tj. D. U. i M. O. widzieli, iż powodowie faktycznie w takich godzinach pracują, to nie było racjonalnej potrzeby, aby pozwany pracodawca jeszcze prowadził inną ewidencję faktycznych godzin pracy każdego z powodów.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika też, zdaniem sądu, że w czasie godzin pracy każdego z powodów na zmianach w dni powszednie tj. od godz. 9.00 do godz. 15.00 i od godz. 15.00 do godz. 21.00 możliwe było wykonanie przez nich w tych godzinach obowiązków przynależnych powodom.

Poza sporem jest, że pozwany pracodawca nie opracował – w okresie zatrudnienia powodów, żadnych normatywów czasu wykonywania przez nich poszczególnych czynności, z tym że stwierdzić należy, że takiego obowiązku pracodawca nie ma, tym bardziej, że nie były zgłaszane problemy dotyczące realizacji obowiązków w godzinach pracy. Natomiast Prezes Zarządu pozwanej spółki opracował (k.136-137) - na potrzeby zaleceń sformułowanych przez Inspektora Państwowej Inspekcji Pracy dokonania analizy czasu pracy M. S. i R. S. w celu ustalenia czy we wskazanym okresie wystąpiła praca w godzinach nadliczbowych i w jakim wymiarze - jak zeznał słuchany w trybie art. 299 kpc, a także wynika to z treści pisma z dnia 27 kwietnia 2014r. skierowanego do Państwowej Inspekcji Pracy - na podstawie danych z systemu (...) (który wówczas jeszcze istniał) za losowo wybrany miesiąc października 2013r. wewnętrzny normatyw i przyjmując uśredniony czas na kompleksowe obsłużenie jednego zgłoszenia czyli : odebranie informacji, rozmowa telefoniczna z abonentem, wpis do systemu (...), dojazd na miejsce awarii, jej usunięcie i powrót, to zdaniem Prezesa A. U., który zna doskonale charakter czynności wykonywanych przez powodów, bo – jak zeznał, sam to też robił, sumaryczny maksymalny czas na wykonanie tych czynności średnio wynosi 1,2 godziny, a mając na uwadze ilość zgłoszeń, czas dyżurów powodów, to średnio w ciągu jednego miesiąca na jednego pracownika przypadało jedno zgłoszenie na 3 godziny.

Powodowie zaś w toku procesu opracowali opis procedur przy realizowaniu przez nich usterki danego rodzaju i wskazali jaki był, według nich, średni czas trwania tej czynności (k.957-958), lecz są to tylko ich twierdzenia, nie poparte żadnymi dowodami. Tymczasem świadek M. O., który przecież też zna specyfikę czynności realizowanych przez powodów, w swoich uzupełniających zeznaniach podał zupełnie inny przybliżony czas wykonywania przez niego tych czynności.

Zdaniem sądu, nie ma jednak potrzeby obecnie ustalania jakiegoś normatywu czasu na wykonanie danej czynności, bo oczywiście skoro takie normatywy nie były opracowane przez pracodawcę w trakcie zatrudnienia, to teraz nie można się do nich odnosić. Istotnym zdaniem sądu jest, czy każdy z powodów w ustalonym –w ocenie sądu, czasie pracy tj. w dni powszednie każdy z powodów przez 6 godzin dziennie i w jeden dzień weekendu przez 10 godzin mógł wykonać pracę, a więc mógł wykonać wszystkie czynności przypisane jego stanowisku. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że tak mogło być. Jak bowiem wynika z zeznań świadków P. N. i T. R. oraz z zeznań Prezesa Zarządu A. U. słuchanego w trybie art. 299 kpc, od 1 stycznia 2014r. firma P.N. wykonuje w praktyce wszystkie zadania wykonywane do 13 grudnia 2013r. przez powodów, a polegające na: przyjmowaniu codziennie w godz. od 9.00 do 21.00 zgłoszeń usterek od abonentów sieci P., reagowaniu na te zgłoszenia oraz usuwaniu usterek na podstawie zgłoszenia, sprawdzaniu działalności sieci i braniu udziału w modernizacji sieci. Także, podobnie jak powodowie, T. R. i P.N. dowiadują się z systemu (...) o usterce lub abonent zgłasza bezpośrednio jemu tę usterkę, następnie albo zdalnie próbują rozwiązać problem albo jadą do klienta i tam usuwają usterkę i zapisują w systemie (...) fakt usunięcia tej usterki. Jak wynika z zeznań tych świadków, pracę tę wykonuje pracownik T. R. w dni powszednie w godz. od 9.00 do 17.00 (zatrudniony w zadaniowym systemie czasu pracy) i P.N. od godz. 17.00 do 21 .00 w dni powszednie oraz każdy z nich w co drugi weekend w godz. od 9.00 do 21.00. Świadczenie ci zgodnie zeznali, że pracę im przypisana wykonują w godzinach swojej pracy, świadek T. R. zeznał, że jeżeli nie zdąży czegoś wykonać na swojej zmianie, to tym zajmuje się już P.N.. Świadczenie ci też zgodnie zeznali, że pracy w weekendy jest mniej, abonenci zgłaszają mniej usterek, a nawet są weekendy, że nie ma w ogóle zgłoszeń. Także świadek M. O., który zna pracę wykonywaną przez powodów, bo wcześniej pracował razem z nimi, przyuczając się, a potem czasem zastępując któregoś z powodów, zaś w okresie od 14 grudnia do 31 grudnia 2013r., po nagłym odejściu powodów, wykonywał ich pracę, zeznał, że w tym okresie pracował codziennie od 9.00 do 21.00, a jego praca polegała na wykonywaniu tych samych obowiązków,

które mieli powodowie. Zeznania świadków T. R. i P.N. sąd obdarzył wiarą w całości bo są całkowicie zgodne ze sobą, jednakowo opisują stan faktyczny, nie zawierają żadnych sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym. Także, jak już wyżej podniesiono, zeznania świadka M. O. zasługują na obdarzenie jego zeznań wiarą w całości, bo jego zeznania są zgodne z zeznaniami świadków D. U. i W. M., a nadto sąd mając możliwość bezpośredniego kontaktu z tym świadkiem w trakcie przesłuchiwania go podczas dwóch rozpraw uznał że są one szczerze.

Powodowie zaś w trakcie procesu przedstawiali lub też wnioskowali o złożenie dowodów, ich zdaniem, świadczących o ich rzeczywistym czasie pracy, innym niż twierdzi strona pozwana. W szczególności powodowie domagali się złożenia przez pozwaną spółkę wydruku z systemu (...) wraz z bazą danych za okres objęty sporem, zaś pozwana spółka nie przedstawiła tego dokumentu (poza okresem od 1-12.12.2013- koperta k.775), lecz, zdaniem sądu, dokumenty te nie byłyby przydatne dla sprawy. Jak bowiem wynika z analizy zapisów w „podglądzie zgłoszenia” za okres od 1-12.12.2013, a także mając na uwadze zgodne zeznania świadków: W. M., D. U. i M. O., takie zapisy w systemie (...) nie stanowią wiarygodnego dokumentu dotyczącego czasu wykonywania przez powodów faktycznie czynności związanych z danym zgłoszeniem, bo przecież wpis dotyczący przyjęcia zgłoszenia nie jest wpisywany automatycznie do systemu, tylko dokonuje go osoba przyjmująca zgłoszenie, a może przecież dokonać tego wpisu w dowolnym czasie. Także i wpisy dotyczące czasu rozpoczęcia usuwania usterki, czasu zakończenia nie mogą świadczyć z całą pewnością, że faktycznie w tym momencie dana czynność faktycznie przez pracownika była wykonywana, tylko te wpisy mogły być dokonywane potem. Jednakże należy zwrócić uwagę, że jak wynika z analizy zachowanych w spółce zapisów z systemu (...), a dotyczących miesiąca grudnia 2013r., to stwierdzić należy, że ilość zgłoszeń w poszczególnych dniach jest różna, bo w dni powszednie tych zgłoszeń było i 24 – w dniu 4 grudnia, ale też i 8 – w dniu 12 grudnia; natomiast w soboty i niedziele tych zgłoszeń jest bardzo niewiele bo są po 2 zgłoszenia zarejestrowane. Zapisy te potwierdzają ustalony stan faktyczny tj. że ilość zgłoszeń a co za tym idzie pracy, jest różna każdego dnia powszedniego.

Przede wszystkim jednak powodowie od wielu lat wykonywali te same czynności, w tym samym umownym rozkładzie czasu pracy, a więc skoro nie zgłaszali pracodawcy, że nie są w stanie wykonać tych czynności w godzinach ich zmian, czyli od 9.00 do 15.00 i od 15.00 do 21.00, to uznać należy, że takich problemów nie mieli. Natomiast nawet jeżeli wykonali jakąś czynność po godzinach swojej zmiany, to nie czynili tego na polecenie pracodawcy a więc był to ich wybór.

Zdaniem więc sądu, czynności które każdy z powodów na swojej zmianie miał wykonać były możliwe do wykonania w czasie pracy im przypisanym, czyli w dni powszednie każdy z nich po 6 godzin i w co drugi weekend.

Zatem zdaniem sądu, choć tego wprost w żaden formalny sposób pozwany pracodawca tego nie ujął, to obowiązkowy czas pracy powodów – 40 godzin tygodniowo, był faktycznie w praktyce traktowany i rozliczany w ten sposób, że był realizowany przez pięć dni tygodnia w wymiarze 30 godzin, a w każdy weekend w wymiarze 10 godzin, co łącznie dawało 40 godzin tygodniowo, a pozostałe 2 godziny „bycia pod telefonem” w danym dniu weekendu, traktowane były jako godziny dyżuru, pełnionego w domu.

Jak wynika z § 3 art. 151⁵§ 1 kp za czas dyżuru, z wyjątkiem dyżuru pełnionego w domu, pracownikowi przysługuje czas wolny od pracy w wymiarze odpowiadającym długości dyżuru, a w razie braku możliwości udzielenia czasu wolnego - wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. Podnieść należy, że zgodnie z art. 151§1 kp praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Za pracę w godzinach nadliczbowych – zgodnie z art. 151¹ §1 kp, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości: 100% wynagrodzenia – za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, niedziele, święta, nie będące dla pracownika dniami pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub święto lub 50% za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż wyżej określony. Pamiętać też należy, że zgodnie zaś z treścią art. 151¹⁰ kp praca w niedzielę jest dozwolona zaś za pracę w niedzielę

– zgodnie z art. 151¹¹ kp przysługuje inny wolny dzień od pracy w okresie 6 dni kalendarzowych poprzedzających lub następujących po takiej niedzieli a jeżeli nie ma możliwości wykorzystania dnia wolnego, pracownikowi przysługuje dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w niedziele.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości G. K. (opinia na piśmie k. 786-933, opinia uzupełniająca k.1018-1084), który wyliczył hipotetyczną wysokość dochodzonego przez powodów roszczenia, przyjmując za podstawę ich twierdzenia co do dni i godzin pracy w soboty, niedziele i święta oraz przyjmując że każdy z powodów wykonywał czynności wskazane przez nich ostatecznie w tabelach – k.958v-994, uwzględniając czas wykonywania każdej z czynności wskazany przez powodów. Jednakże te obliczenia pozostają tylko hipotetyczne jako, że – jak wyżej podniesiono, sąd nie dał wiary zeznaniom powodów słuchanych w trybie art. 299 kpc co do godzin ich pracy w dni powszednie, jak i co do faktu, że zobligowani byli oni, z uwago na ilość i czas trwania wykonywanych poszczególnych czynności do wykonywania pracy poza godzinami ich pracy, bo ich zeznania pozostają gołosłowne, nie poparte żadnymi przekonywującymi dowodami.

Sąd także zobowiązał biegłego do sporządzenia wariantu II wyliczenia wysokości wynagrodzenia za pracę wykonywaną przez powodów w godzinach nadliczbowych objętych dodatkiem 50 % i 100% oraz wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta, przyjmując iż każdy z powodów, w każdym tygodniu pracy, świadczył pracę od poniedziałku do piątku w łącznym czasie 30 godzin tygodniowo – jeden na I zmianę od 9.00 do 15.00 i drugi na drugą zmianę od 15.00 do 21.00 oraz zamiennie w co drugi weekend każdy z nich pełnił dyżur pod telefonem w domu w sobotę, niedzielę i święto w godzinach od 9.00 do 21.00. Taka hipoteza została skonstruowana przez sąd na podstawie oceny materiału dowodowego zaistniałego w sprawie i uznania przez sąd – jak wyżej podniesiono, że w sposób ustny członkowie Zarządu pozwanej spółki ustalili z każdym z powodów, iż ich obowiązkowy czas pracy powodów – 40 godzin tygodniowo, będzie przez nich realizowany przez pięć dni tygodnia w wymiarze 30 godzin, oraz Zarząd wyraził zgodę na to, aby każdy z powodów w co drugi weekend pracował (pełnił dyżur) w sobotę i niedzielę po 12 godzin, a ich czas pracy był faktycznie rozliczany w stosunku miesięcznym w taki sposób, że każdy z powodów w dni powszednie pracował łącznie 30 godzin i w każdy weekend w wymiarze 10 godzin, co łącznie dawało 40 godzin tygodniowo, a pozostałe 2 godziny „ bycia pod telefonem” w danym dniu weekendu, traktowane były jako godziny dyżuru, pełnionego w domu.

Opinie według dwóch wariantów sporządzone zostały przez biegłego G. K. w sposób fachowy i rzetelny – zgodnie z тезami wskazanymi w każdej z tych opinii przez sąd, a więc wyliczenia biegłego należy uznać za prawidłowe pod względem rachunkowym, ale także zgodności wyliczeń poszczególnych składników wynagrodzenia z przepisami kodeksu pracy.

Biegły G. K. sporządzając opinię według wariantu II, a więc według założeń przyjętych przez sąd po analizie materiału dowodowego, dokonał wyliczenia wysokości należnego powodom wynagrodzenia za okres objęty sporem przy przyjęciu również okoliczności bezspornych tj. że powodowie nie odbierali dni wolnych za pracę w niedziele i święta, że okres rozliczeniowy przyjęty w spółce to 1 miesiąc, że każdy z powodów przebywał na urloпах wypoczynkowych czy był nieobecny w pracy z powodu choroby w dniach wynikających z rocznych ewidencji czasu pracy i list obecności – odnośnie R. S. wyliczenia znajdują się na k.836-867 akt sprawy a odnośnie M. S. na k.901-933 akt sprawy. Biegły więc wyliczył wysokości wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, bo z analizy dokumentacji dotyczącej czasu pracy powodów wynika, że każdy z powodów, w okresie objętym sporem, wykonywał pracę z przekroczeniem - w kilku miesiącach, norm czasu pracy, a także biegły wyliczył liczbę godzin za które każdemu z powodów przysługuje wynagrodzenie wynikające z art. 151¹¹ §2 i 3 kp.

Jak wyżej podniesiono, sąd przyjął za wiarygodne i prawdziwe wyliczenia sporządzone przez biegłego w opinii pod względem rachunkowym, ale także zgodności z przepisami kodeksu pracy i wobec tego zasądził na rzecz każdego z powodów kwoty wynagrodzenia za przepracowane przez nich godziny nadliczbowe i kwoty wynagrodzenia z art. 151¹¹ § 3 kp w stosunku miesięcznym (w miesiącach w których takie przekroczenia norm czasu pracy i konieczność wypłacenia wynagrodzenia z art. 151¹¹ § 3 kp wystąpiły) w okresie objętym sporem – według wyliczenia biegłego (wariant II) tj.

odnośnie R. S. są to kwoty wskazane w wyliczeniu na k.836 akt sprawy, a odnośnie M. S. kwoty wskazane w wyliczeniu na k.901 akt sprawy, przy czym kwoty te zostały zasądzone wraz z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami od opóźnienia w wypłacie każdej z tych kwot.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia przepis art. 477² §1 kpc.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c.

Orzeczenie o wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa związanych z wydaniem opinii przez biegłego i wypłatą świadkowi kwoty tytułem utraconego zarobku uzasadnia przepis art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016r., poz. 623), przy czym, zdaniem sądu, rozliczenie kosztów związanych z wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa związanymi z opiniami biegłego i kosztami tytułem zwrotu wynagrodzenia dla świadka, winno wyglądać następująco: koszty związane z wydaniem pierwszej opinii biegłego w wysokości 5.033,36 zł winny być poniesione przez obie strony po połowie, czyli po 2516,68 zł przez każdą ze stron, a więc przez każdego z powodów po 1258,34 zł; natomiast wobec tego, że opinia uzupełniająca w sprawie została wywołana wyłącznie na wniosek powodów, a koszt tej opinii to kwota 2.418,38 zł, to zdaniem sądu, powodowie winni koszty tej opinii ponieść po połowie, czyli po 1209,19 zł a zatem każdy z powodów powinien tytułem zwrotu wydatków związanych z wydaniem tej opinii przez biegłego ponieść po 2.467,53 zł, a dodatkowo R. S. powinien ponieść koszty związane z przesłuchaniem świadka U. S. w wysokości 80,65 zł. Zdaniem sądu obciążenie powodów obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa jest w tym przypadku uzasadnione, bowiem to powodowie złożyli wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, a po złożeniu przez biegłego opinii, domagali się złożenia uzupełniającej opinii, przy czym założenia na których opierali tezę dowodową były absolutnie hipotetyczne i stwierdzić należy, że w toku procesu formułowane były dalej wbrew racjonalnym dowodom istniejącym w sprawie.